

Évközi 30. vasárnap – 2013. október 27. – C év

Egy kisfiú örvendezve olvasta egy újsághirdetésben: „Fajtiszta kutyakölykök eladók, darabonként 2.000 Ft.” Magához vette összespórolgatott kis zsebpénzét, s miután a szülei nagy nehezen megengedték, elindult, hogy megvásárolja a kiskutyát. Amikor becsöngetett a hirdetésben talált címre, a ház gazdájával együtt egy szép kutya is előszaladt, nyomában öt aranyos kis kölyke. A kisfiú széles mosollyal bámulta őket. Egy kicsit később halk vinnyogás kíséretében egy hatodik kutyakölyök is megjelent. Szép és kedves volt, mint a többi, de nem szaladt olyan vidáman, hanem kissé húzta az egyik hátsó lábát: sánta volt. A kisfiú elkomolyodott. Lehajolt, ölébe vette a sánta kiskutyát és simogatni kezdte. „Ezt szeretném elvinni.” – mondta a tulajdonosnak. „Ezt? De hát ez beteg! Megsérült, amikor született. Miért pont ezt, vigyél egy egészséges kiskutyát!” – biztatta a tulajdonos. A fiú azonban ragaszkodott a kis sántához. A tulajdonos erre azt mondta: „Ha ezt választod, vidd el ingyen! Úgysem tudnám eladni, legyen a tiéd csak úgy!” „Nem-nem, én mindenképp szeretném kifizetni! Ez a kiskutya is éppen annyit ér, mint a többi!” – válaszolt a fiúcska. „Jaj, ugyan már! Hiszen ez nem tud majd veled szaladgálni, ugránozni! Nem viheted magaddal túrázni a hegyekbe vagy a tavakhoz!” A kisfiú erre felhúzta a nadrágszárát. A lábszárán szörnyű vágások nyomai, műtéti hegek sora látszott – valamilyen súlyos baleset, csonttörés maradványai. „Nem baj. Én sem tudok úgy szaladgálni és ugránozni, mint a többi gyerek. Ennek a kutyusnak éppen olyan gazdira van szüksége, aki megérti, elfogadja őt. És én meg fogom érteni és elfogadom.”

Mennyire törekszik az ember a lehető legjobb képet mutatni, a lehető legjobb bizonyítványt kiállítani magáról! Főleg a versenyszféra és fogyasztói szemlélet uralta munkaerőpiacon, ahol meg kell harcolni minden pozícióért, ahol nem mutatkozhat szegénynek, elesettnek, hiányosnak! Ahol az ember is lassan árucikké válik, amelynek csakis a legelőnyösebb tulajdonságait szabad a Nap felé fordítani, az árnyoldalokról pedig mélyen hallgatni! Nem csodálkozhatunk, ha sokan azt gondolják, Isten számára is akkor leszünk kedvesek, elfogadhatók, ha az erényeinket, jó tulajdonságainkat, érdemeinket villogtatjuk, sorolgatjuk állandó jelleggel. Az óhatatlan hibákat, bűnöket, bukásokat megpróbáljuk minél inkább elrejtteni vagy legalábbis bagatellizálni vagy mosogatni. Pedig Isten elől hiába is bujkálunk: Ő beelát a szívünk legsötétebb zugaiba is. Előbb-utóbb az emberek is beelátnak persze, csak ezt hajlamosak vagyunk tagadni még magunk előtt is. Főként azok ismerkednek meg személyiségünk árnyoldalaival is, akik a legközelebb vannak hozzánk. Emberileg ezért talán érthetőnek tűnik a farizeus imája a mai evangéliumban, aki az érdemeit, erényeit domborítja ki és köszöni meg Istennek, bűneiről azonban mélyen hallgat. Imája azonban nem éri el célját: nem „igazul meg”, vagyis Isten nem tud rajta javítani semmit, nem tudja előbbre vinni semmivel az életét, mert a farizeus nem hagyja! Megmaradnak a rejtegetett gyengeségei, bűnei, s továbbra is belülről rágják, tépik őt, noha a felszín – egyelőre – egészségesnek tudja maszkirozni. A vámos azonban, aki őszinte szívvel feltárja élete sebeit, hiányosságait, megbánja elkövetett bűneit, megigazultan megy haza: őt előbbre viszi, megtisztítja imája hatására az Isten, aki gyógyítani jött, bekötözni a sérültet, s nem pedig eltörni a megroppant szalmaszálát, kioltani a pislákoló mécsbelet. Igen, Jézus számos esetben kinyilvánítja evangéliumában, hogy Ő nem olyan urunk akar lenni, Aki „ne tudna együtt érezni gyengeségeinkkel”: Ő maga is felvállalta az emberi élet minden gyötrelmét ártatlanul, magára vette a bűn elkövetése nélkül a bűnök okozta sebzettséget és elesettséget, mert magához akart ölelni minket elbukottságunkban is. Nem kell tehát titkolnunk Isten előtt a

bűneinket, az életünk hiányosságait! Persze nem dicsekednünk kell velük, főképpen nem még tovább halmozunk őket, hanem őszintén feltárni Isten előtt, elfogadni az Ő gyógyító megbocsátását, hogy valóban megtisztuljunk. Ha alázatos őszinteséggel beismerjük vétkeinket és örömmel befogadjuk Jézus kegyelmét, akkor nem lesz hiteltelen és visszatetsző az sem, ha a sikereinket, jó adottságainkat is felismerjük és megköszönjük Neki.